

Arrest

nr. 112 834 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Rood in het district Ahmadabad van de provincie Paktya. U had een kruidenierswinkel in de bazaar van uw dorp. Op een dag kwamen er drie talibs naar uw winkel en gaven u een zak die u enkele dagen moest bewaren. Enkele dagen later kwamen zij die zak ophalen. Weer enkele dagen later kwamen er opnieuw talibs met een zak naar uw winkel. U bent dan te weten gekomen dat er wapens in die zak zaten. U moest die wapens opnieuw enkele dagen bijhouden. U vertelde die avond alles aan uw vader en de volgende dag gingen jullie samen naar het districtshuis om dit aan te geven. Die avond kwamen enkele politieagenten naar uw winkel om de zak op te halen. Op dat moment kwamen er ook talibs naar uw winkel waarna het tot een vuurgevecht kwam. U kon ontsnappen en

vluchtte naar het huis van uw oom in Gardez. Twee dagen later vertrok u uit Afghanistan. Op 26 april 2011 heeft u in België asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt uw taskara en die van uw vader neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat geen geloof kan gehecht worden aan het door u voorgehouden profiel van kruidenier in de bazaar van uw dorp. Zo zegt u dat u met uw winkel dagelijks ongeveer 700 Afghani winst maakte op uw producten (CGVS, p. 5). Indien u 24 dagen per maand zou werken (een kleine 6-dagenweek) zou dat neerkomen op een maandelijks winst van 16800 Afghani per maand. Omgerekend met de huidige wisselkoers betekent dit een maandelijks loon van bijna 320\$ per maand. Volgens informatie op het CGVS blijkt dat in 2010 het gemiddelde jaarinkomen van een Afghaanse arbeider 426\$ bedroeg; een bedrag dat u met uw beweerde jaarloon van 3840\$ in overdreven mate overschrijdt. Ook uw verklaringen over de prijs van rijst, een product dat u veelvuldig verkocht in uw winkel gaan in tegen de op het CGVS beschikbare informatie hierover. Zo zegt u dat u rijst verkocht aan een prijs van 480 Afghani per man. Dit komt neer op 69 Afghani per kilogram. (CGVS, p. 9). Uit informatie op het CGVS blijkt echter dat de prijs van rijst in kleinhandels de laatste jaren over heel Afghanistan nauwelijks boven 30 Afghani per kilogram uitkwam. Dat u uw rijst aan meer dan het dubbele per kilogram zou hebben verkocht is dan ook weinig waarschijnlijk.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u (recentelijk) afkomstig bent uit de provincie Paktya. Wanneer u gevraagd wordt of er naast de taliban ooit nog andere gewapende milities actief waren in uw district stelt u dat dit niet het geval. Evenmin zouden volgens uw verklaringen de burgers zich ooit hebben verdedigd tegen de heerschappij van de taliban (CGVS, p. 8). Deze verklaringen zijn voor iemand die beweert uit Ahmadabad afkomstig te zijn zeer opvallend. Zo blijkt immers uit op het CGVS beschikbare informatie dat burgers uit het district Ahmadabad in tegenstelling tot andere districten van de provincie Paktya grotendeels gevrijwaard wisten te blijven van het geweld gepleegd door de taliban omdat dit district - al eeuwen - beschermd werd door lokale milities, arbakai genaamd. Zo zou – tot op het moment van de berichtgeving in 2009 – noch de overheid noch de taliban een voet hebben gehad in dit district. Dat u hier totaal geen weet van blijkt te hebben doet ernstig twijfelen aan uw beweerde herkomst uit het district Ahmadabad.

Tevens zegt u dat er zich de laatste jaren in Paktya geen noemenswaardige overstromingen hebben voorgedaan. In 2009 zou er volgens u wel een overstroming zijn geweest maar die zou niet hevig genoeg geweest zijn om schade te berokkenen (CGVS, p. 7). Dit gaat echter lijnrecht in tegen informatie van het CGVS waaruit blijkt dat er in de provincie Paktya in juli 2010 een overstroming heeft plaatsgevonden waarbij er een honderdtal huizen vernietigd werd en 700 stuks vee omkwamen. Bovendien was als gevolg van deze overstroming de landbouwopbrengst van de provincie dat jaar met 40% verminderd. Er kan verwacht worden dat u van een dergelijke grootschalige gebeurtenis op de hoogte bent.

Verder blijkt uw geografische kennis over de regio onvoldoende om aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk uit Ahmadabad afkomstig bent. Wanneer u immers gevraagd wordt naar de districten die het dichtst bij het district Ahmadabad liggen noemt u de districten Sayed Karam, Mirzaka en Ahmadkhel (CGVS, p. 13). Wanneer u gevraagd wordt of er nog districten van andere provincies dicht bij uw district liggen antwoordt u van niet en zegt u nog dat het district Dande Patan dichtbij ligt (CGVS, p. 13). In dit verband dient vermeld dat Sayed Karam en Mirzaka een en hetzelfde district zijn. Het district Ali Khel, ook Jaji genoemd, dat naast Sayed Karam ook grenst aan uw district noemt u niet. Het district Dande Patan is een district dat grenst aan de provincie Khost en aan Pakistan. Het is geenszins een nabijgelegen of aangrenzend district van Ahmadabad. Het is bovendien opmerkelijk dat u het district Puli Alam, waar nochtans de snelweg richting Kaboel doorloopt, noch het district Khoshi van de provincie Logar noemt als nabijgelegen of aangrenzende districten van Ahmadabad.

Ook blijkt uw kennis over de parlementaire verkiezingen van 2010 enigszins inconsistent en strijdig met informatie op het CGVS. Zo slaagt u er wel in verschillende kandidaten in deze verkiezingen te kunnen noemen maar zegt u tevens wel dat het enige stembureau voor uw regio zich in de stad Gardez bevond. U specificeert deze stelling door te zeggen dat dit stembureau tegenover het gelegen politiekantoor was (CGVS, p. 11). Uit informatie op het CGVS blijkt nochtans dat er in uw provincie en ook in uw district Ahmadabad meerdere stembureaus waren.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw profiel en verblijfssituatie voor uw komst naar België. Uw taskara en die van uw vader bevatten enkel gegevens betreffende de identiteit van u en uw vader maar uw geloofwaardigheid niet herstellen. In verband met bovengenoemde documenten dient er overigens op gewezen dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier

toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw profiel en uw verblijfssituatie kan ook aan uw asielrelaas, dat zich in die regio afspeelt, geen geloof worden gehecht en kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Om dezelfde redenen kan u de status van subsidiaire bescherming ook niet worden toegekend. De vaststelling dat u niet uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afgaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

2.1.1. Verzoekende partij start met een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en stelt dat er in Afghanistan drie soorten rijst beschikbaar zijn waarvan de duurste verkocht wordt aan 60 afghani, de middelste aan 30 afghani en de goedkoopste aan 25 afghani per kilo. Het is daarenboven flagrant onjuist dat de rijst nauwelijks boven de 30 afghani per kilo zou uitkomen. Verzoekende partij verwijst naar stukken 6 en 7 gevoegd aan het verzoekschrift.

2.1.2. Verzoekende partij meent voorts dat er sprake is van een interpretatieprobleem en stelt dat zij evident op de hoogte is van het bestaan van de Arabkai, doch dit betreft geen gewapende militie zoals de taliban er een zijn. De Arabkai staan net in voor de lokale veiligheid en zijn geen "vijandige" militie die de burgers zou aanvallen. Als het CGVS vraagt of er nog andere gewapende groepen of milities actief zijn, dan is het antwoord inderdaad nee. De Arabkai verdedigen hun dorpen tegen gewapende groepen zoals de taliban maar kan zelf niet beschouwd worden als gewapende militie. Verzoekende partij verwijst daarbij naar het geciteerd artikel en stelt nog dat het niet klopt dat noch de overheid, noch de taliban voet zouden hebben in het district. Uit het geciteerd artikel blijkt dat er wel politieagenten van de overheid aanwezig zijn. Uit de vele aanslagen in de regio is het voorts duidelijk dat de taliban wel degelijk terreur zaaien in de provincie, zie ook stuk 9 waaruit blijkt dat Paktya opgenomen is in de lijst van provincies waarvoor subsidiaire bescherming wordt toegekend. Zij verwijst ook naar de corruptie van politieagenten in de provincie.

2.1.3. Verzoekende partij betoogt verder dat de verwerende partij niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat haar geografische kennis over de regio onvoldoende is. De vraag was niet om alle aangrenzende districten op te sommen. Dat zij aldus niet alle aangrenzende districten vermeldde, wijst geenszins op een onvoldoende kennis van de regio; dan had de commissaris-generaal maar moeten vragen om alle aangrenzende districten op te sommen. Daarenboven bewijst het vergeten van één aangrenzend district nog niet dat men de streek geografisch niet kent. Op de kaart (stuk 4) is bovendien duidelijk te zien dat Dande Patan inderdaad ook tot Paktya behoort, en dicht aanleunt bij Ahmad Abad. Daarenboven wijst verzoekende partij op haar erg gedetailleerd antwoord over de dorpen rondom haar dorp. Zij legt thans een detailkaart neer die aantoonst dat dit perfect klopt (stuk 5). Hoe zou zij deze zomaar uit het hoofd kunnen zeggen als zij niet werkelijk afkomstig is van daar?.

2.1.4. Ook is het niet waar dat haar kennis over de parlementaire verkiezingen niet klopt. Zij antwoordde gedetailleerd op de vraag of er een stembureau was in haar regio, met name in de stad Gardezi tegenover het politiehooftkwartier. Dit klopt met de informatie van de commissaris-generaal en is niet tegenstrijdig met het feit dat er in de provincie en het district nog andere stembureaus waren. Zij heeft ook aangegeven dat er nog andere stembureaus waren in de provincie. Het is ook niet verdacht dat zij niet alle stembureaus in de streek kon aangeven. Het is normaal dat zij enkel het bureau kent waar zijzelf naartoe zou zijn geweest. Er dient ook rekening te worden gehouden met het feit dat zij niet is gaan stemmen uit angst voor de taliban. Verder kan niet genegeerd worden dat zij geheel in detail namen geeft van de winnaars van de parlementsverkiezingen. Zelfs op de vraag wie er het populairst was in haar district antwoordde zij correct. Een dergelijk antwoord kan enkel gegeven worden door iemand die werkelijk afkomstig is uit de streek.

2.1.5. Samengevat meent verzoekende partij dat er geen reden is om te twifelen aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen en de door haar aangehaalde vrees. Het is duidelijk dat met bepaalde gegevens onvoldoende rekening werd gehouden.

2.1.6. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus meent verzoekende partij dat niet gemotiveerd wordt waarom zij niet afkomstig zou zijn uit Afghanistan. De beslissing is zelfs tegenstrijdig nu er niet getwijfeld wordt aan de taskara die aantoonst dat zij van Afghanistan afkomstig is. Verzoekende partij verwijst naar het gehoorverslag waaruit blijkt dat zij Pashtoe spreekt, dat zij correcte informatie geeft over opvallende incidenten in haar district of provincie zodat het mag verwonderen dat beslist wordt dat niet bewezen is dat zij afkomstig is van Paktya, waar de veiligheidssituatie een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.4. Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheids-situatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

2.5. Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

2.6. Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent Afghanistan/Ahmadabad in de provincie Paktya, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot zijn onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.7. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde geboren te zijn in het dorp Rood in Paktya, provincie Ahmadabad en hier altijd gewoond heeft en daar een kleine winkel had (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, pp4-5). Derhalve kan worden aangenomen dat verzoeker over afdoende kennis beschikt over zijn beweerde land en streek van afkomst en dat hij middels coherente verklaringen zijn verblijf aldaar kan aantonen.

2.8. Verzoeker tracht een aantal vaststellingen in de bestreden beslissing die hebben geleid tot het besluit dat hij zijn verblijf in Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt te weerleggen.

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij verklaarde rijst aan te kopen voor 400 per man en te verkopen voor 480 per man. Hij stelde voorts elke week 7 tot 8 man te verkopen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 9). Dit zou neerkomen op 69 Afghani per kilogram. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal echter beschikt blijkt dat de prijs van rijst in kleinhandels de laatste jaren over heel Afghanistan nauwelijks boven 30 Afghani per kilogram uitkwam (administratief dossier, map Landeninformatie, stuk 19). De Raad acht het samen met de commissaris-generaal dan ook ongeloofwaardig dat verzoekende partij haar rijst aan meer dan het dubbele per kilogram zou verkocht hebben. De internetartikelen die verzoekende partij bijbrengt kunnen de desbetreffende motivering niet ontkrachten. Immers, in het artikel Oryza blijkt dat de rijstprijs rond 45 Afgani per kilogram in de besproken periode schommelde, wat verzoekende partij met haar bewering dat zij haar reist verkocht aan 69 Afghani per kilogram nog steeds ruimschoots overschrijdt. Verzoekende partij legt voorts nog een internetartikel neer van BBC-news van september 2010 waaruit blijkt dat de prijzen van voedingswaren in Afghanistan in die periode waren gestegen als gevolg van overstromingen in buurland Pakistan, doch dit kan geen afbreuk doen aan de bevindingen van het Commissariaat-generaal, gebaseerd op informatie waaruit blijkt dat de prijs van rijst in kleinhandels de laatste jaren over heel Afghanistan rond 30 Afghani per kilogram schommelde. Verzoekende partij laat bovendien de motivering: *"Zo zegt u dat u met uw winkel dagelijks ongeveer 700 Afghani winst maakte op uw producten (CGVS, p. 5). Indien u 24 dagen per maand zou werken (een kleine 6-dagenweek) zou dat neerkomen op een maandelijkse winst van 16800 Afghani per maand. Omgerekend met de huidige wisselkoers betekent dit een maandelijks loon van bijna 320\$ per maand. Volgens informatie op het CGVS blijkt dat in 2010 het gemiddelde jaarinkomen van een Afgaanse arbeider 426\$ bedroeg; een bedrag dat u met uw beweerde jaarloon van 3840\$ in overdreven mate overschrijdt"* ongemoeid zodat deze als onbetwist wordt beschouwd. De Raad sluit zich aan bij de bevindingen van de commissaris-generaal omtrent het ongeloofwaardig profiel van verzoekende partij.

2.10. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat Ahmadabad beschermd wordt door de *"gunmen of the Arabkai"*, een stammenmilitie die het gebied en de mensen al eeuwen beschermden waardoor de taliban er blijkens de berichtgeving tot 2009 geen voet aan de grond kregen (administratief dossier, map Landeninformatie, stuk 19 (5)). Uit deze informatie blijkt duidelijk dat het gaat om een gewapende militia. Aan verzoekende partij werd expliciet de vraag gesteld: *"Zijn er andere gewapende groepen of milities actief in uw district?"* waarop zij ontkennend antwoordde (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 8). Dergelijk antwoord strookt uiteraard niet met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Het blote betoog van verzoekende partij dat het hier gaat om een interpretatieprobleem en dat de Arabkai geen 'gewapende militia' is kan niet overtuigen. Ook de verwijzing naar het bijgebrachte internetartikel kan geen afbreuk doen aan de desbetreffende motivering. Immers is hierin zelf sprake van *"centuries-old homebred militias"* waarbij bedoeld wordt op de Arabkai. Ook waar verzoekende partij nog verwijst naar dit artikel om te benadrukken dat er wel degelijk politieagenten aanwezig zijn, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal met de zinsnede: *Zo zou- tot op het moment van de berichtgeving in 2009 – noch de overheid noch de taliban een voet hebben gehad in dit district* geenszins doelt op de volledige afwezigheid van politieagenten, maar wel op het feit dat de Arabkai tot op het ogenblik van de berichtgeving in 2009 het district beschermden. Dit blijkt trouwens uitdrukkelijk uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt: *"Neither the Taleban nor foreign forces have a presence in this district. There are just 30 police officers for the entire area, so it is left to the Arabkai to defend the local population"*. Dit correspondeert volledig met de informatie die verzoekende partij voorlegt en waar sprake is van 15 national police officers, hetgeen bezwaarlijk als een alom aanwezige macht kan omschreven worden. Door erop te wijzen dat Paktya in september 2010 door de commissaris-generaal opgenomen werd in de lijst van regio's waarvoor subsidiaire bescherming werd toegekend en dat de taliban terreur zaaien in deze regio, slaagt verzoekende partij er evenmin in afbreuk te doen aan de vaststellingen van de commissaris-generaal die gebaseerd is op berichtgeving tot 2009 waaruit blijkt dat de Arabkai op dat ogenblik de bevolking beschermden en gelet op het eeuwenlang bestaan van de Arabkai, verzoekende partij hiervan op de hoogte mocht zijn indien zij werkelijk afkomstig is uit deze regio.

2.11. Door op te sommen wat verzoekende partij wel wist over de geografie van haar regio, slaagt zij er niet in de desbetreffende motivering: *“Verder blijkt uw geografische kennis over de regio onvoldoende om aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk uit Ahmadabad afkomstig bent. Wanneer u immers gevraagd wordt naar de districten die het dichtst bij het district Ahmadabad liggen noemt u de districten Sayed Karam, Mirzaka en Ahmadkhel (CGVS, p. 13). Wanneer u gevraagd wordt of er nog districten van andere provincies dicht bij uw district liggen antwoordt u van niet en zegt u nog dat het district Dande Patan dichtbij ligt (CGVS, p. 13). In dit verband dient vermeld dat Sayed Karam en Mirzaka een en hetzelfde district zijn. Het district Ali Khel, ook Jaji genoemd, dat naast Sayed Karam ook grenst aan uw district noemt u niet. Het district Dande Patan is een district dat grenst aan de provincie Khost en aan Pakistan. Het is geenszins een nabijgelegen of aangrenzend district van Ahmadabad. Het is bovendien opmerkelijk dat u het district Puli Alam, waar nochtans de snelweg richting Kaboel doorloopt, noch het district Khoshi van de provincie Logar noemt als nabijgelegen of aangrenzende districten van Ahmadabad.”* in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekende partij herhaalt hiermee immers haar verklaringen doch dit betreft geen weerlegging in concreto van de motieven van de bestreden beslissing. Bovendien werd aan verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd om de dichtstbij gelegen districten en nog andere districten van andere provincies op te noemen die het dichtst bij haar eigen district lagen, waarbij verzoekende partij nalaat Puli Alam en Koshi te vermelden, dit terwijl er redelijkerwijze van mag uitgegaan worden dat – zo verzoekende partij werkelijk afkomstig is uit de door haar voorgehouden regio – deze zou vermelden. Waar verzoekende partij nog een kaart voorlegt waaruit blijkt dat Dande patan ook tot Paktya behoort, en volgens haar dicht aanleunt bij Ahmad Abad, kan zij niet overtuigen om de motivering om te buigen. Immers wordt door de commissaris-generaal geenszins betwist dat Dande patan tot Paktya behoort maar wel dat het een nabijgelegen of aangrenzend district is van Ahmadabad. Dit vindt steun in de meer gedetailleerde kaart die is toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, map Landeninformatie, stuk 19 (10)) waaruit blijkt dat – zoals de commissaris-generaal terecht aangeeft – Dande patan een district is dat grenst aan de provincie Khost en aan Pakistan en het geenszins een nabijgelegen of aangrenzend district is van Ahmadabad, hetgeen juist de vraag was van de commissaris-generaal. Ook de vaststelling dat verzoekende partij wel dorpen wist op te noemen rond haar dorp, kan aan voorgaande motivering geen afbreuk doen. Met haar overtuiging dit niet ingestudeerd te kunnen hebben slaagt zij er evenmin in voorgaande motivering te ontkrachten. De Raad wijst er bovendien op dat verzoekende partij de motivering: *“Tevens zegt u dat er zich de laatste jaren in Paktya geen noemenswaardige overstromingen hebben voorgedaan. In 2009 zou er volgens u wel een overstroming zijn geweest maar die zou niet hevig genoeg geweest zijn om schade te berokkenen (CGVS, p. 7). Dit gaat echter lijnrecht in tegen informatie van het CGVS waaruit blijkt dat er in de provincie Paktya in juli 2010 een overstroming heeft plaatsgevonden waarbij er een honderdtal huizen vernietigd werd en 700 stuks vee omkwamen. Bovendien was als gevolg van deze overstroming de landbouwopbrengst van de provincie dat jaar met 40% verminderd. Er kan verwacht worden dat u van een dergelijke grootschalige gebeurtenis op de hoogte bent.”* volledig ongemoeid laat zodat deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden (recente) afkomst uit de provincie Paktya.

2.12. Uit samenlezing van de antwoorden van verzoekende partij aangaande stembureaus in haar district blijkt dat zij uitdrukkelijk stelde dat er één stembureau voor Ahmadabad in Gardez was en dat de mensen van Ahmadabad zich naar daar moesten begeven (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 11). Dit strookt evenwel niet met de objectieve informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waaruit blijkt dat er in het district Ahmadabad meerdere stembureaus waren (administratief dossier, map Landeninformatie, stuk 19 (11)). Verzoekende partij kan niet overtuigen met de stelling dat zij zou gezegd hebben dat voor het district Ahmadabad nog andere stembureaus waren. Dit blijkt hoegenaamd niet uit haar verklaringen op het Commissariaat-generaal waarnaar zij verwijst en die zij selectief leest. Deze vaststelling doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekende partij haar voorgehouden (recente) afkomst. Het argument dat zij wel wist te vertellen wie de winnaars waren van de parlementsverkiezingen en wie het populairst was kan aan voorgaande geen afbreuk doen. Er moet rekening gehouden worden met het geheel van verzoekende partij haar verklaringen. De vaststelling dat zij pertinente zaken, waarvan verwacht mag worden dat zij hiervan op de hoogte is en zij correcte informatie kan geven zo zij werkelijk is wie zij beweert te zijn, niet correct kan weergeven doet afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

2.13. Na lezing van het gehoorverslag komt de Raad tot de conclusie dat alle bevindingen van de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers gebrek aan kennis over zijn regio er steun in vinden. Op basis van het geheel van bovenstaande elementen besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat

hij afkomstig is uit Ahmadabad, Afghanistan. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn asielaanvraag dat onlosmakelijk verbonden is met zijn verblijf in deze regio.

Gelet op het voorgaande, geeft verzoeker de Belgische asielinstanties het raden naar de plaats(en) waar hij voor zijn komst naar België heeft verbleven. Verzoeker geeft hiermee naar het oordeel van de Raad uiting van een manifeste onwil om te voldoen aan de medewerkingsplicht die op hem rust. De Raad verwijst in dit verband nog naar de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004. Overeenkomstig artikel 4 van hoofdstuk II (beoordeling van verzoeken om internationale bescherming) *“mogen (de lidstaten) van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient”*, waarbij onder *“elementen”* wordt verstaan *“de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom een verzoek om internationale bescherming (wordt) ingediend. (...)”*.

De onmogelijkheid om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen, is derhalve toe te schrijven aan het doen en (na)laten van verzoeker zelf. Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden.

Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij/zij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij/zij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij/zij door zijn/haar eigen toedoen elk onderzoek en een correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad wijst erop dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij/zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Zoals hoger vastgesteld, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker in Afghanistan of elders voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen.

In tegenstelling nog tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uitdrukkelijk uit de motieven van de bestreden beslissing waarom verzoekende partij de subsidiaire bescherming wordt geweigerd. Verzoekende partij meent dat de motieven tegenstrijdig zijn en wijst op haar taskara en die van haar vader, doch de Raad wijst erop dat geen tegenstrijdigheid kan gevonden worden. Immers heeft verzoekende partij haar profiel en afkomst uit het district Ahmadabad niet aannemelijk gemaakt. Het gegeven dat de taskara identiteitsgegevens bevat kan hier hoegenaamd geen afbreuk aan doen. Bovendien heeft de commissaris-generaal terecht de bewijswaarde van dit document in vraag gesteld gelet op de wijdverspreide corruptie en de mogelijkheid om via deze weg “officiële” documenten te verkrijgen die evenwel vals zijn. Verzoekende partij wijst voor het overige opnieuw naar haar verklaringen die volgens haar wel afdoende zijn om aan te tonen dat zij van Afghanistan afkomstig is, doch de Raad wijst op de bespreking hoger waaruit genoegzaam gebleken is dat verzoekende partij haar profiel en regio van afkomst niet aannemelijk heeft gemaakt. Nu verzoekende partij haar afkomst niet heeft

aannemelijk gemaakt, dient evenmin getoetst te worden aan de veiligheidssituatie in Paktya, district Ahmadabad.

2.14. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.15. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.16. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER